

Mâna mamei

Un tânăr a avut un accident și a fost dus grav rănit la spital. Mama lui a fost înștiințată. S-a dus în grabă la spital și a dorit să vorbească cu medicul. I-a cerut permisiunea să-și vadă fiul. Medicul i-a spus:

„Ne bucurăm, că în sfârșit a adormit. Mă tem, că dacă mergeți la el, surpriza prezenței dumneavoastră îi va dăuna.”

„Dar poate nu se mai trezește niciodată, iar eu doresc atât de mult să-l mai văd odată în viață.”

În cele din urmă medicul i-a dat permisiunea. Dar a remarcat: „Dacă îl treziți și el moare, este vina d-voastră!”

„Ah, eu nu vreau să-l trezesc, ci să fiu doar lângă copilul meu”, răspunde mama.

Mult timp a stat liniștită lângă patul fiului ei. La un moment dat n-a mai rezistat. Cu mare atenție a pus mâna pe fruntea fierbinte de febră a fiului. Mâna iubitoare a mamei, care era prea bine cunoscută fiului din primii ani ai copilăriei, care de multe ori l-a mângâiat, consolat, liniștit și întărit, și-a făcut și acum efectul. Fiul a deschis scurt ochii și a șoptit: „Mamă, ești aici? Atunci totul se va face bine.” --

„Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” (Psalmul 56, 3)